

Ksenija Prunkova:

Poezija.

Bog Oče se je sprehajal po nebesih. Pozdravljali so ga nebeščani, svetniki, angeli in blaženi in so imeli vsi jasne, srečne obraze. Toda nenkrat je Bog Oče obstal: zagledal je bil nekaj čudnega. Med jasnimi, srečnimi obrazi je opazil potrto, zgubano, skrbipolno lice stare ženke. Začudil se je, stopil do ženice, prijel jo za roko in jo vprašal:

»Manika, zakaj si žalostna?«

»Ljubi Bog!« je vztrepetala mamica in oči so se ji napolnile s solzami, »kako bi ne bila žalostna, ko sem zapustila na zemlji sina edinca, nepreskrbljenega, ki živi v bedi in bolesti!«

»Poskrbel bom zanj!« je dejal Bog Oče. »Naredim ga srečnega in bogatega. Bodi potolažena, mainka!«

In takoj se je **lotil** dela. Z euo roko je segel na visoke planine in je iz bleščečega, deviškega snega — kjer se ni poznala niti ptičja stopinjica — izoblikoval belo dekliško telo. Iz jutranjih solnčnih žarkov je spletel dve kiti. Iz gorskega studenca je zajel sliki dveh zvezd, ki sta trepetali v smaragdnem tolmunu. To so bile oči za novo bitje. Z zahajajočim solncem je dal rožnat dih inrzlemu telescu in ga je ogrel, da je zaživelo. Ogrnil ga je v čudovit plašč, ki je bil stkan iz sinjine neba in zlata žitnih polj, iz vonja pokošenih travnikov in šumenja smrekovih gozdov; vanj so bile vtkane kakor demanti belina cerkvic, tišina uedeljskih vasic in spet belina cerkvic, da je bil plašč kakor najlepši košček slovenske domovine — ves skromen, a čudovito lep. Še je pripel deklici na rame jutranjo in večerno zarjo, da

je imela prozorna zlata krila, ki so segala od vzhoda do zahoda. Ime ji je dal Poezija in jo je poslal na zemljo majčinemu sinu.

Poezija je stopila pred sina, dotaknila se njegovega srca in je ostala pri njem. On pa je postal pesnik, in misliin, da je bil srečen in bogat, kajti čula sem, da je mnogim dal od svoje sreče in bogastva.

Na nebeški trati pa je odslej sedela mamka s tihim smehljajem na obrazu, igrala se je z angelci in jim pletla vence iz zlatih zvezd.

Fran Roš:

Pastirjeve sanje.

*V rebri pasejo se ovce,
ena črna, tri so bele.
Mladi Jure pod kostanjem
piska pesmi jim vesele.*

*V gozdu ga je čula vila,
mila vila Čudoznalka.
In naenkrat zlata bila
Juretova je piščalka.*

*Jure piska. Čudovita
pesem lije v gozd in trate,
pesem čista in mogočna,
kot bi pele orgle zlate.*

*Z doma Jure se napoti,
tujcem svoje pesmi nosi.
Vsepoposod slavi ga ljudstvo,
kupe mu cekinov trosi.*

*Jure bogataš se vrača
z zlatom, s svilo na vozovih,
stavi hiše, stavi hleve,
tisoč je ovác njegovih. — —*

*V rebri bil zadremal Jure,
vse to bile so le sanje.
Prebudi se in smeji se:
— Sanje, kdo bi dal kaj zanje!*

*V rebri pasejo se ovce,
ena črna, tri so bele.
Mladi Jure pod kostanjem
piska pesmi jim vesele.*